

Vécsei Rita Andrea

AZ ÖTÓRÁSI

Kitettek.

Tébláboltam, álltam az ajtóban.

Úgy tettem, mintha nem csináltam volna még ilyet.

Mintha egyedül nem tudnám megvenni.

Segíthetnének, milyen kell, ők milyen szoktak.

Milyen kell Pestig, hátha a kasszáig kísérnek.

Magamra hagytak, lőni siettek.

Körablaknál a kisasszony előtt elbizonytalanodtam.

Elég a gyorsvonat pótjegy.

Helyjeggyel biztosra mennék.

Térkövekkel van kirakva a peron minálunk.

Nem illenek az állomásépülettel egymáshoz.

Pláne háttérben a templom.

Sétálok előre, az egész egyben látsszon.

Muszáj lefényképezni.

Szabályosan rezeg a nyárfa.

Nincs rajtam kívül senki.

Süket, vidéki állomás, melegben.

A padon a festékszag felerősödik.

Könyv és kardigán melletttem.

Pirex nejlonszatyor.

Nem fogom a fülét.

Óvatosan bujkál benne a szél, akár a macskám.

Messzebb a Bárány lakótelep.

A templomom sárga.

Néhány éve már fehér.

Monokrómban nézem, körülötte a fákat befeketítem.

Értelmetlen volt átkenni, olyan idegen fehérén.

Öt lesz öt perc múlva.

Izgulok, mint egy ötéves.

Végállomáson bármikor boldogan felszállok.
Várni vágány közelében azt jelenti, félek.
Összeszorult gyomor, hányinger.
Izzadt tenyér.
Később azt, hogy könnyen meg lehetne szünni.
Mindig ott van, hogy csak pár lépés.
Maximum öt elég nagy.
Dankó Pista IC.

Felszállok.
Elmenni innen nehéz.
Nem akaródzik.
Van kilós péki kenyérem.
Otthon majd zsírral megkenem.
Otthoníze lesz.
Előveszem a könyvet.
Hector, avagy a boldogság nyomában.
Derékszögben ülök moccsanatlan.
A százkettes magányos szék.
Nincs hova feltenni a lábat.
És a szatyor is csak lifeg magában.

INSTANT ERDŐ

Most, hogy esik, úgy gondolom, meg is hülhetek,
mégis az egyetlen vágyott közeg,
fölötte mindennek,
az erdő.

Aki élt ott valaha, magam köré gyűjtöm,
legyen bár igazi, vagy akár főhőse egy könyvnek.
Aki tudja azt mondani, „nem kívánok emberekkel találkozni.
Taszítanak.” És távol marad.

Bálványom lesz, fekszik a szakadék szélén,
és jávorszarvasra les. Előtte biciklizett.
Bringás volt, talán főleg és elsősorban bringás,
évente négyezer kilométerig eljutott,
és habozás nélkül törte le az autósok ablaktörlőjét,
ha nem tudtak viselkedni.

Egy bukás a fák közt, és rájössz a csendre, hogy mennyit ér.
Az áldott csendre.
Az erdőre, hanga és fiatal nyír.

Kiköltözni végleg nem megy egy lépésben.
Először csak húzódnál közelebb, átszállás nélkül elérjed.
Hétvégenként. Biciklivel, aztán már gyalog.
Minden nap kell, hogy érezd.
Kell, hogy csak a szél legyen más szívverése helyett.

Társam egy délután elmeséli nekem az öregkorát.
Vadőr a Mecsekben, látja magát,
amint hátát kalyibája falának veti,
krumplit szór a kályhába, és szarvashúst süt platnin.

Én egy másik erdőben gombát szedek,
de nem, azt a kort nem várom ki.
Amíg tudok hajnalonta poros nyomban futni,
ágak közé várat ácsolni, aludni könnyedén az ég alatt,
addig kell megszereznem ezt a közelséget.

Megyek tovább előre, érte, eltűnik a kutyám a rekettyésben.
Ahová kijárnak az őzek, ott végre jó helyen leszek,
és felváltom a bennem zúgó instant erdőt egy valódira.

PLÜSSMAJOM

A szaga se volt jó.
Más a szaga egy szőke szukának.
Tigrismintában a barna nyilván ezért zavart.
Meg hogy nem láttam a szemét.
Sötét szőr fogta körül, egészen fekete.
Nem tudott kölykösen nézni,
pedig arra lett volna szüksége,
ha már a szaga kiállhatatlan.

Hiába agár.
Vastag volt a hús a talpán,
mint egy medve, filigrán nyúllábbal szemben.
Hogy is jött volna ki ebből elegancia.
Zúzott, amikor rám ugrott.
Főleg vesén, néha állon vágott.
Aztán megint állon és vesén.

Gyötört rendületlen.
Ahogy evett, az alig is számított.
Nekihasalt, nem rágott, hörpölt,
mint egy állat.
Hanem ahogy rám nézett utána.
Nem hiányzott hála,
elég lett volna, ha nincs benne ördögi.

Ha nem hátrál előlem,
nem oldalog arrébb lesunyt fejjel.
Muszáj szégyellni magam.
Egy darabig szégyelltem.
Aztán kimondtam, nem kell.
Nem kell tíz-tizenöt év, nem bírom vele.
A férjemmel se bírtam.

Lelőni nem lett volna szép.
Visszaadni kínos.
Élni úgy nem lehet,
hogy nem érünk egymáshoz.

Nem hagy békén, hiába van máshol.
Plüssmajmot tartok azóta.
Üldögél rendben a polcon.
A porszaggal nincs baj.
Néz a majom.
Megborzongat tőle a jóérzés,
hogy nem szed szanaszét.
Plusz az emlék, amikor kaptam,
salátát ettem rántott sajt mellé.
Üde, édes, fokhagymás uborkát télen.

Gyöngysor, 2013 (fa, 20x74x19 cm)